

2. Innebär en medlemsstats agerande, vilken till 100 procent äger ett järnvägstransportföretag och de facto är arbetsgivare till de anställda i detta företag, om medlemsstaten på grundval av rent ekonomiska överväganden genom retroaktivt verkande lagändringar under åren 2011 och 2015 försöker undanröja de unionsrättsligt grundade anspråk på retroaktiv löneutbetalning som dessa anställda har på grund av åldersdiskriminering som EU-domstolen i flera avgöranden (David Hütter, C-88/08, EU:C:2009:381, Siegfried Pohl, C-429/12, EU:C:2014:12, Gotthard Starjakob, C-417/13, EU:C:2015:38) har fastställt och som även erkändes i flera nationella domstolsavgöranden, bland annat i ett som Oberster Gerichtshof meddelade (8 ObA 11/15y), att de förutsättningar som EU-domstolen har ställt upp i sin praxis för att en medlemsstat ska åläggas ansvar enligt unionsrätten, särskilt villkoret om en tillräckligt klar överträdelse av unionsrätten, till exempel genom den tolkning av artikel 2.1 i förening med artikel 1 i direktiv 2000/78/EG som EU-domstolen har fastställt i flera domar (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob) är uppfyllda?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling (EGT L 303, s. 16).

⁽²⁾ Dom C-417/13, ECLI:EU:C:2015:38.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Giudice di pace di Taranto (Italien) den 8 september 2016 – brottmål mot Antonio Semeraro

(Mål C-484/16)

(2016/C 428/12)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Giudice di pace di Taranto

Part i brottmålet vid den nationella domstolen

Antonio Semeraro

Tolkningsfrågor

Utgör Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF ⁽¹⁾, som införlivats med italiensk rätt genom lagstiftningsdecret nr 212 av den 15 december 2015 (decreto legislativo 15 dicembre 2015, n. 212) (*Gazzetta Ufficiale*, allmänna serien nr 3 av den 5 januari 2016), och då särskilt skälen 9, 66 och 67 samt artikel 2.1 a däri hinder mot avkriminalisering av den gärning som anges i artikel 594 i strafflagen (codice penale) till vilken hänvisas i artikel 7 och följande artiklar i lagstiftningsdecret nr 7 av den 15 januari 2016, mot bakgrund av artikel 83 FEUF och artiklarna 2 och 3 i den italienska konstitutionen samt artiklarna 49, 51 53 och 54 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna?

⁽¹⁾ EUT L, 315, 2012, s. 57.

Överklagande ingett den 11 september 2016 av Telefónica S.A. av tribunalens dom (andra avdelningen) som meddelades den 28 juni 2016 i mål T-216/13, Telefónica mot kommissionen

(Mål C-487/16 P)

(2016/C 428/13)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Telefónica S.A. (ombud: J. Folguera Crespo och P. Vidal Martínez, abogados)

Motpart: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Klaganden har yrkat att domstolen ska

- i första hand upphäva domen, och därmed även beslutet,⁽¹⁾ av de skäl som anges genom den andra rättsliga grunden genom vilken det hävdas att Telefónicas beteende inte utgjorde någon begränsning genom syfte.
- i andra hand upphäva domen av de skäl som anges genom den första rättsliga grunden och återförvisa målet till tribunalen för upptagande till prövning av den vittnesbevisning som nekats och avgörande av saken avseende Telefónicas talan om ogiltigförklaring vid tribunalen, med beaktande av resultatet av bevisprövningen,
- i tredje hand, och genom de skäl som anges i den tredje rättsliga grunden,
 - upphäva punkt 1 i domslutet,
 - slå fast att Telefónicas beteende har varit mindre allvarligt och att det finns sådana förmildrande omständigheter som anförs genom den tredje rättsliga grunden i denna skrivelse, och
 - fastställa den procentsats med vilken bötesbeloppet ska sättas ned med beaktande av att nämnda beteende varit mindre allvarligt samt de förmildrande omständigheter som anförs, enligt nämnda rättsliga grund,
- förplikta kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Telefónica såväl i förfarandet i första instans som i förevarande förfarande vid domstolen, och
- tillåta att denna skrivelse är något längre än vad som rekommenderas i domstolens praktiska anvisningar, med hänsyn till målets ekonomiska betydelse för klaganden och till att de anförda argumenten är av komplex natur.

Grunder och huvudargument

I första hand gör klaganden gällande följande:

1. Åsidosättande av artiklarna 47 och 48.2 i Europeiska unionens stadga över de grundläggande rättigheterna och artikel 68 i tribunalens rättegångsregler, på grund av att den åberopade vittnesbevisningen nekats. Den omständigheten att tribunalen inte tillät den åberopade vittnesbevisningen försatte Telefónica i en situation utan försvar, eftersom ett bevismedel som är grundläggande och avgörande för riktig kännedom om omständigheterna i målet nekats. Tribunalens tillvägagångssätt föranleder klaganden att framställa följande fyra invändningar: i) en invändning om en teleologisk motsägelse; ii) en invändning om en oproportionerlig bevisbörda, iii) en invändning om föregripande av resultatet av vittnesbevisningen och iv) en invändning om en rubbad jämvikt.
2. Överträdelse av artikel 101 FEUF till följd av en felaktig tillämpning av rättspraxis om begränsningar genom syfte och av principerna om motivering och om oskuldspresumtion.

I andra hand gör klaganden gällande följande:

3. Felaktig bedömning i frågan huruvida överträdelsen varit mindre allvarlig och i frågan huruvida det fanns förmildrande omständigheter med avseende på Telefónicas beteende. – Telefónica anser att tribunalen i sin bedömning bortsåg från att det fanns ytterligare omständigheter av vilka det framkom att beteendet varit mindre allvarligt och som skulle ha lett till en nedsättning av böterna utöver den som kommissionen redan hade tillämpat.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut C (2013) 306 final av den 23 januari 2013 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF (ärende COMP/39.839 – Telefónica/Portugal Telecom).